List of exhibition objects
Liste over verker

1–5
Thunder Sheet Machine (2025)
Motorized Metal Sheets, room installation
Motoriserte metallplater, rominstallasjon

6
Exhalers (2025)
Wind Machines, room installation
Vindmaskiner, rominstallasjon

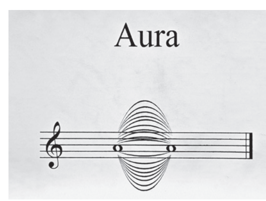

7
Aura (2013)
60 x 80 cm, oil on canvas
olje på lerret

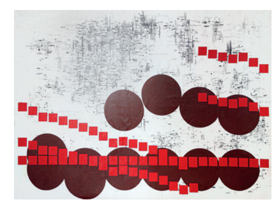

8
Champ (2023)
120 x 160 cm, oil, acrylic and ink on canvas
olje, akryl og blekk på lerret

9
Cosine Rose (2023)
100 x 100 cm, ink and acrylic on polyester
blekk og akryl på polyester

10
Gordian Knot (2024)
64 x 45 cm, acrylic on canvas
akryl på lerret

11
ML (2022)
40 x 28 cm, ink on paper
blekk på papir

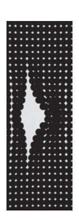

12
Small Curtain (2023)
42 x 16 cm, acrylic on canvas
akryl på lerret

13
"No" on Euro Palet (2022)
120 x 50 cm, 3D print, Euro pallet
3D-print, europall

Johannes Kreidler

Jet Whistles / The Grand Exhalation

Motorised metal sheets, wind machines, video projection, images, and sculptures.

A large-scale installation that transforms sound and wind into a sensory and political experience. Visitors enter a space filled with motorised thunder sheets and leaf blowers, forming a composed landscape of storm, howl, breath, and vibration. The work confronts the audience with the aesthetics of intensified air — between force and resistance, nature and technology. It invites reflection on the ambivalence of natural phenomena and their political implications, particularly in relation to climate change and human-made geology. Specially designed 3D-printed whistles allow visitors to actively join the storm of sound through their own exhalation. The piece merges physical phenomenality with expressive tension, tracing a seismographic portrait of our current fears and perceptual crises—an invitation to move, to listen, and to exhale.

Motoriserte metallplater, vindmaskiner, videoprojeksjon, bilder og skulpturer.

En storskalainstallasjon som transformerer lyd og vind til en sanselig og politisk erfaring. Besøkende trer inn i et rom fylt med motoriserte tordenplater og løvblåsere som danner et komponert landskap av storm, hyl, pust og vibrasjon. Verket konfronterer publikum med den intensiverte luftens estetikk – mellom kraft og motstand, natur og teknologi. Det inviterer til en refleksjon rundt naturfenomenenes ambivalens og deres politiske implikasjoner, særlig knyttet til klimaendringer og menneskeskapt geologi. Spesialdesignede, 3D-printede fløyter lar de besøkende aktivt ta del i lydstormen gjennom sine egne utpust. Verket blander fysisk fenomenalitet med ekspressiv spenning, og tegner et seismisk portrett av våre aktuelle frykter og sanselige kriser — en invitasjon til å bevege seg, å lytte og til å puste ut.

Biography

(1980, Germany) lives in Berlin. His work is described as conceptual music and often employs multimedial elements. He is Professor of Composition at the Hochschule für Musik Basel.

Biografi

(1980, Tyskland) bor i Berlin. Verkene hans beskrives som konseptuell musikk og han bruker ofte multimediale elementer. Han er professor i komposisjon på høyskolen for musikk (Hochschule für Musik) i Basel.

Johannes Kreidler
Jet Whistles /
The Grand Exhalation

11 — 14 september 2025
Sentralen
Oslo

ultima oslo contemporary music festival

musica festival strasbourg

Aura in the Storm

The triumph of algorithms does not lead to total dematerialization. On the contrary. In a dialectical twist, it brings about the return of the material world with redoubled force, conjuring physical reality as the new gold standard. In clubs, DJs once again stack mountains of analog gear, wiring dozens of devices into labyrinthine setups. A single MacBook could replicate all these sounds with more precision and far less effort. But that's no longer the point. What matters now is the spectacle of the physical: an aesthetic of effort—of force, matter, time. Sound is not just vibration; it is resistance. Even the war in Ukraine bears the face of World War I—trenches, artillery, and now drones; bodies sinking into mud.

In a world where digital abundance renders everything instantly trivial, it is only through material embodiment that meaning regains its weight.

So it goes with art. In the age of synthetic reproduction, anyone can walk through an exhibition, snap a few photos, and let an AI generate a million variations—some of them arguably better than the original. But the real question becomes: what actually stands there? What has been made real, materially present, and resistant enough to infinite variation that a viewer might still assign it value? Art demands materialization—and with it ever stronger mechanisms of exclusivity, akin to Bitcoin, whose value is propped up by algorithmically enforced energy consumption. The more electricity the blockchain devours, the more precious the coin becomes. Artificial intelligence calls for artificial scarcity.

The value of the original is reversed. No longer is the first copy prized, but the last one; not fleeting ideas, but what has hardened into matter—what can no longer be clicked away or endlessly replicated, shielded by its irreducible physicality. Matter is persistence in the face of the digital flood. The algorithm pulls us back into the world of things.

At the same time, matter forces itself upon us. Nature rises as subject, with unprecedented might. The pandemic was just a prologue. The battered proletariat of ravaged resources, clear-cut rainforests, and poisoned oceans (storming the Bastille) retaliate through the guillotines of weather: drought, heat, flood—violence without emotion or ideology. Virtuality was a brief episode. The world never stopped being hardware.

So here we stand amid the ruins of reproducibility, faced with the uprising of the real. Climate change is Benjamin's aura speaking in the voice of catastrophe. Every forest fire is an original without a copy, every hurricane a singular monument, and every flood a one-off devastation. Now that algorithms celebrate their victory, nature launches its counterstrike. And the last glacier, the final coral reef—they will become the new Mona Lisas: contested, guarded, preserved behind armored glass. The museums of the future will not exhibit images but stone, water, air.

In this inferno, the one weapon we possess is science. Science is our finest tool when the world begins to burn.

We are surrounded by the masterpieces of science—pocket computers, wireless data, vaccines—yet take them for granted, while denying the very principles that made such comforts possible. This gives us climate-change deniers, pandemic belittlers, nostalgists, Sunday fundamentalists.

Too much tolerance is granted to collective irrationality. In private, one may believe in horoscopes, angels, homeopathy or energized water. But when collectives—when politics, when masses—cling to afterlife fictions, national myths, divine consolation, the result is irrational, anti-modern, authoritarian politics.

At scale, religions function like cults with PR departments. Fake news factories in the garb of transcendence. Politics must recognise them for what they pose: a risk to reasoned public life. When irrational beliefs become collective and institutional, the damage becomes unacceptable.

When we humans today face nature's violence, we understand it, yet ignore it—even though this unnatural nature is nothing but the result of our own interventions, and even though we have been trained to consume violence in disaster films, panic-inducing video games, and sublime images framed in museums.

We are aesthetically equipped, but existentially unprepared. These forms of representation teach us to watch, not to respond.

The aesthetic crisis in the face of thunder, this dissonance between passivity and imperative, our flawed watching as floods approach—these too must be brought into view.

Art takes its place alongside science. Does it want to decorate the apocalypse, or be part of reality processing? Does it want to cast light or induce fog? The search for better building materials, more efficient batteries, and innovative cooling systems is not a purely technical task, but a cultural and ethical challenge. Art is needed as a laboratory for reality under other conditions, as a sensorium of the coming, as provocation of perceptual crises, as repertoire of thinking's cunning. Art is reason's radical supplement, as sensual epistemology; it claims human imagination for dense experience, for forms for the formless, and creates meaning through the argument of beauty. Its essence is: insistence.

Johannes Kreidler, 2025

Aura i stormen

Algoritmenes triumf fører ikke til et fullstendig tap av materialitet. Tvert i mot. Ved et dialektisk omslag bringer den tilbake den materielle verden med fordoblet kraft, og maner frem den fysiske virkeligheten som en ny gullstandard. På klubbene stabler DJ-er igjen fjell av analogt utstyr, og kobler sammen utallige apparater i labyrintiske oppsett. En enkelt MacBook kunne ha gjengitt alle disse lydene mer presist og med langt mindre innsats. Men det er ikke lenger poenget. Det som nå betyr noe, er det fysiske som spektakel: En anstrengelsens estetikk, bestående av kraft, stoff, tid. Lyd er ikke bare vibrasjoner, det er motstand. Selv krigen i Ukraina bærer første verdenskrigs ansikt — skyttergraver, artilleri, og nå droner; kropper som synker ned i gjørmen.

I en verden der digital overflod umiddelbart gjør alt trivielt, er det bare gjennom materiell legemliggjøring at meningen gjenvinner sin tyngde.

Slik er det også med kunsten. I den syntetiske reproduksjonens tidsalder kan hvem som helst gå gjennom en utstilling, knipse noen bilder og la KI generere en million variasjoner, noen av dem kanskje bedre enn originalen. Men det virkelige spørsmålet blir: Hva er det som faktisk står der? Hva er blitt gjort ekte, materielt til stede og motstandsdyktig nok mot uendelige variasjoner, slik at betrakteren fremdeles tilskriver det verdi? Kunst krever stoffliggjøring, inkludert en stadig sterkere mekanisme for å sikre eksklusivitet, som Bitcoin, der verdien er fundert i algoritmisk energiforbruk. Jo mer elektrisitet blokkjeden bruker, desto mer verdifull blir valutaen. Kunstig intelligens krever kunstig knapphet.

Originalens verdi snus på hodet. Det er ikke lenger den første kopien som verdsettes, men den siste; ikke forgjengelige ideer, men det som er stivnet til stoff. Det som ikke lenger kan klikkes vekk eller repliseres i det uendelige, men som beskyttes av sin uoppløslige fysikalitet. Materie er evnen til å bestå i møte med den digitale flommen. Algoritmen trekker oss tilbake til tingenes verden.

Samtidig tvinger materien seg på oss. Naturen trer frem som subjekt, med hittil ukjent kraft. Pandemien var bare et forspill. Det nedslåtte proletariatet bestående av utarmede ressurser, regnskog utsatt for flatehogst og forgiftede hav (som stormer Bastillen) hevner seg med værets giljotin: tørke, varme, flom — vold uten følelser eller ideologi. Det virtuelle var et kort mellomspill. Verden sluttet aldri å være hardware.

Slik står vi i reproduksjonens ruiner, konfrontert med det virkeliges opprør. Klimaendringene er Benjamins aura som taler med katastrofens språk. Hver skogbrann er en original uten kopi, hver storm et enestående monument, og hver flom en singulær ødeleggelse. Nå som algoritmene feirer seieren, setter naturen i gang sitt motangrep. Og den siste isbreen, det siste korallrevet, de blir vår tids Mona Lisa: ettertraktet, beskyttet, bevart bak herdet glass. Fremtidens museer kommer ikke til å stille ut bilder, men stein, vann, luft.

I dette infernoet har vi ett våpen: vitenskap. Vitenskapen er vårt fremste verktøy når verden brenner.

Vi er omgitt av vitenskapens mesterverk — håndholdte datamaskiner, trådløs data, vaksiner — men tar det for gitt, mens vi avviser prinsippene som gjorde slik komfort mulig. Dette gir oss klimabenektere, pandemiskeptikere, nostalgikere og søndagsfundamentalister.

Kollektiv irrasjonalitet tolereres i for stor grad. Privat kan man tro på horoskoper, engler, homøopati eller energivann. Men når kollektiver, når politikken og massene, klamrer seg til fiksjoner om et liv etter døden, nasjonale myter eller trøst i Gud, er resultatet irrasjonell, antimoderne, autoritær politikk.

På stor skala fungerer religioner som kulter med kommunikasjonsavdelinger. Fabrikker for falske nyheter ikledd transcendensens kjortler. Politikken må kjenne dem igjen for hva de er: en risiko for det fornuftsbaserte offentlige livet. Når irrasjonelle overbevisninger blir kollektive og institusjonaliserte, blir skaden uakseptabel.

Når vi i dag står overfor naturens vold, forstår vi den, men overser den, selv om denne unaturlige naturen ikke er annet enn et resultat av våre egne inngrep. Vi ser bort, til tross for at vi er trent til å konsumere vold i katastrofefilmer, panikkfremkallende dataspill og sublime bilder innrammet i museer. Vi er estetisk utrustet, men eksistensielt uforberedte. Disse fremstillingsformene lærer oss å betrakte, ikke å handle.

Den estetiske krisen i møte med torden, dissonansen mellom passivitet og nødvendighet, vårt mangelfulle blikk når flommene kommer — dette må også bringes frem i lyset.

Kunsten tar sin plass ved siden av vitenskapen. Vil den dekorere apokalypsen, eller være en del av hvordan vi bearbeider virkeligheten? Vil den kaste lys eller spre tåke? Jakten etter bedre bygningsmaterialer, mer effektive batterier og innovative kjølesystemer er ikke utelukkende en rent teknisk øvelse, men en kulturell og etisk utfordring. Kunst trengs som et laboratorium for en virkelighet under andre betingelser, som sanseapparat for det kommende, som provokasjon av perseptuelle kriser og som et repertoar for tenkningens kløkt. Kunsten er fornuftens radikale supplement, i kraft av å være en sanselig erkjennelsesform; den bruker menneskelig fantasi for sin erfaringsrikdom, for å forme det formløse, og skaper mening gjennom skjønnhetens argument. Dens essens er: ufravikelighet.

Johannes Kreidler, 2025
(transl. Jo Forbord Stavdal)

Johannes Kreidler

Jet Whistles / The Grand Exhalation

11 — 14 september 2025
Sentralen
Oslo

Johannes Kreidler, *Thunder Sheet Machine* (2025)